Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1877.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Josef F. Smith,

afholdt ved Aarskonferencen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i det nye Tabernakel i Salt Lake City, den 7de April 1876.

(Fra «Deseret News».)

Det er med Ydmyghed og det Begjær, at Herrens Aand maa hvile paa Eder, mine Tilhørere, saavelsom paa mig selv, at jeg opstaar for at tale til Eder. Jeg er kaldet til at „støde i Evangeliets Basun". Jeg veed ikke, om jeg vil være istand til at gjøre mig hørlig for denne store Forsamling, undtagen Alle holde sig stille og øve den Tro, som er vort Privilegium, naar vi ere forsamlede for at dyrke og tjene Gud.

Dersom vi opfylde vore Pligter, da ere vi beskæftigede i en stor og herlig Sag. Det er meget væsentligt for vort individuelle Velfærd, at enhver Mand og Kvinde, der formedelst Omvendelse og Daab er indgaaet i Evangeliets Pagt, skulde føle, at det er en, dem som Individer paahvilende, ligefrem Pligt, at anvende deres Forstand og Viljekraft, som Herren har given dem, for Forfremmelsen af Zions Interesser og Stadfæstelsen af dens Sag paa Jorden. Dem, som ikke ere trofaste i Udførelsen af disse Pligter, kunne ikke være fuldelig antagelige for Gud, thi de ere mere eller mindre i den samme Tilstand som Kirken, der af Engelen beklagedes til Johannes, som værende hverken kold eller varm, men lunken, og derfor kun skikket til at blive „udspyet" eller blive aldeles frakjendt af Gud. Mangefold fortjenende denne Irettesættelse og Tugtelse ere de, som ikke alene ere ligegyldige for Guds Sags Interesser og dens Fremgang paa Jorden, men knurre og finde Fejl, og som, istedetfor selv at sætte Skuldrene til Hjulet, i Gjerningen søge at forhale dets Fremgang ved at anvende hvad ringe Midler og Indflydelse, de besidde, til at forhindre Rigets Fremadskriden.

Der sagdes af Guds Søn: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige." Dette sagdes til Nikodemus, en af Jødernes Overster, der øjensynligen troede, at Jesus var sendt af Gud, men dog gik til

ham om Natten, da han skammede sig ved at sees søge saa ringe en Person om Dagen; idet han udentvivl nærede den samme Følelse af Verdens Stolthed, som opfylder saa mange af den nulevende Generation, og han vovede ikke at sees sammen med Verdens Frelser, fordi hans Rygte og hans Stilling i Samfundet vilde blive opofret derved. Men han undrede sig over Kristi Ord, og som Svar paa en yderligere Forespørgsel forklarede Frelseren det ved at erklære, at „uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige". Og jeg kan sige endnu yderligere, at ene Fødsel af Vand og Aand alene vil ikke sætte Nogen istand til at indkomme i Himmeriges Rige. Der er Noget endnu mere, der er ligesaa nødvendigt som de første Ordinancer af Evangeliet, der maa iagttages og hædres af Disse af denne nye Fødsel, forat de kunne opnaa den fulde Frelse, der søges.

Ved denne særegne Lejlighed talte Frelseren om Daaben og for at indprænte det i Nikodemus' Sind, at det dengang kunde blive ret forstaaet saavelsom i Fremtiden, saa at Folk ikke behøvede at blive bedragne, var det, at han talte saa eftertrykkeligt om dette Lærdomspunkt. Det gjør derfor ligemeget til Sagen, hvor andægtige, ærlige og oprigtige vi ere i Bekjendelsen af vor Tro paa Gud eller det Religionssystem, vi have antaget, og som vi tro at være det evige Evangelium, uden denne Ordinance af Daab kunne vi ikke blive frelste, men havende først omvendt os fra vore Synder med den Omvendelse, som vi aldrig behøve at angre, med andre Ord, aflægge alt Ondt og sky endog Synet af Ondt, da at blive døbt til Forladelse af disse Synder af En, der har Myndighed fra Gud, samt erholde den Hellig-Aands Gave, derved blive vi Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger, sande Grene, idet vi ere indpodede paa det sande Vintræ og bære Frugt af den gode Sæd, frembringende hundrede Fold til Guds Ære og Herlighed. Jeg gjentager, ligemeget hvor oprigtige vi ere eller bekjende os at være i vore Overbevisninger, uden denne Omvendelse, Daab og Modtagelse af den Hellig-Aands Gave, der udgjøre den nye Fødsel, ere vi ikke af Kristi Familie, men ere Udlændinge, bortfjernede fra Gud og hans Love, og i denne faldne Tilstand ville vi forblive enten i Legemet eller i Aanden for Tid og Evighed, indtil vi vise Lydighed til den Plan, der er lagt i Himlene for Menneskeslægtens Forløsning og Frelse.

De Sidste-Dages Hellige kunne sige: Vi bleve undervisle om disse Lærdomme af de Ældste i vore Fødelande og troede dem, omvendte os og bleve døbte, og vi erholdt den Hellig-Aands Gave, hvilket var et Vidnesbyrd for os, at vi havde gjort Faderens Vilje, og senere er vort Vidnesbyrd ofte blevet bekræftet formedelst Tilkjendegivelser af Guds Kraft og Fornyelsen af hans Aand i vore Hjerter. Hvorfor, sige de, er det derfor nødvendigt at hentyde til disse Ting nu? Maaske der kunde findes en Grund herfor i den Kjendsgjerning, at det synes, at dømme efter Handlingerne af mange af dem, der kalde sig Sidste-Dages Hellige, at de ere komne til den Slutning, at de havde fuldendt deres Gjerning, at de havde efterkommet alle Evangeliets Fordringer, og at der nu Intet mere forelaa, end at tiltræde de Arvedele, der ere forjættede til de Trofaste. Vi glemme maaske som Følge af Verdens Ting, der friste vor faldne Natur, at vi, idet vi ere blevne fødte paany, hvilket er Aflæggelsen af det gamle Syndens Menneske og Iførelsen af det nye Menneske Jesum Kristum, ere blevne Korsets Stridsmænd, idet vi have stillet os under Jehovahs Banner for Tid og al Evighed, og at vi have indgaaet de

mest høitidelige Pagter at tjene Gud og vedvarende stride trofast, saalænge vi leve, for Oprettelsen af Sandhedens og Retfærdighedebens Principper paa Jorden. Og idet vi ere blevne „kjøbte“, det er, idet vi ere blevne forløste fra Syndens Magt formedelst Frelserens forsonende Blod, som Apostelen siger: „Vi ere ikke vore egne,“ vi ere hans og ere afhængige af ham, og skylde ham ikke alene det Lys og Kundskab, vi have modtaget formedelst Evangeliets Kraft, der er blevet gjengivet i denne Husholdning igjennem Profeten Josef Smith, men tillige for alle timelige Velsignelser, ja endog for vor Tilværelse. Det er derfor ikke overensstemmende med vor høje og hellige Kaldelse at tillade os selv at blive skjødesløse og ligegyldige for den Sags Interesser, hvortil vi have sluttet os, paa det at vi ikke skulle falde paa Grund af vor Ubestandighed og „lig Soen, der var toet, vende tilbage til den skidne Søle,“ og maaske blive befundne Forrædere mod den hellige Sag, hvortil vi have sluttet os, og derved fortabe det evige Livs Gave, hvortil vi vare blevne Arvinger. Der er en Bane, der er afstukken for os til at vandre paa — det er den rette og snevre Sti, der fører tilbage til Guds Nærværelse, den Lampe, som oplyser vor fremadskridende Gang, er den Hellig-Aand, hvilken vi modtog ved eller efter vor nye Fødsel. Dersom vi snuble og vende os bort, vil vor Lampe brænde svagt og omsider gaa ud, og se, da vil Trøsteren, Aabenbaringens Kilde, forlade os og Mørket indtage dens Plads, og hvor stort vil det Mørke ikke være! I Forhold til det Lys, vi besad, vil Mørket overvinde os, og medmindre vi gjøre en hastig Omvendelse, vil Mørket forøges i os, indtil vi tabe vor Kaldelse af Syne og forglemme Ham, som forløste os og fordrede os som hans egne. Apostelen Paulus siger i hans første Epistel til Korinthierne: „Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og at Guds Aand boer i Eder? Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve; thi Guds Tempel er helligt, hvilket I ere.“ Hans Sigende er anvendelig paa os som Sidste-Dages Hellige, og Fordærvelse vil ramme os ligesaa vist, som Gud er et retfærdigt Væsen, dersom vi gjøre os uværdige til vor Kaldelse og det Navn, vi bære, ved at undlade at opfylde de Pligter, der paahvile os.

Med Hensyn til Daaben som væsentlig for Frelse, kunde Nogle spørge, hvad der vil blive af dem, der ikke have hørt Evangeliet og derfor ikke havde Lejlighed til at blive døbte, da vi gjøre Paastand paa, at Evangeliet blev borttaget fra Jorden som Følge af dets Forkastelse, da det forkyndtes af Jesus og hans Apostle. Jeg vilde sige til Saadanne, at Gud har beredt en Udvej til Frelse for alle hans Børn baade de Uvidende og de Kyndige; de, som ikke have havt Evangeliet prædiket til dem i Kjødet, ville høre det i Aanden, thi Alle maa have Frelsens Plan tilbudt dem til Annammelse eller Forkastelse, førend de kunne blive ansvarlige til Loven. „Thi,“ siger Paulus, „hvor ingen Lov er, der er og ingen Overtrædelse.“ Til dem, som ikke have hørt Evangeliet i Kjødet, og dersom de ikke allerede have hørt det i Aanden, vil det sikkerligen blive det og det af Mænd, som iforvejen have prædiket det paa Jorden, og som ere døde paa Jorden som trofaste Tjenere; de ville vedblive deres Arbejde i Aandeverdenen, og dem, som annamme det for dem, ville „leve for Gud i Aanden,“ og Alle, som høre det, ville blive „dømte i Lighed med Mænd i Kjødet,“ „thi,“ siger Apostelen Peter, „derfor er og Evangelium forkyndt for de Døde.“ (1 Petri 4, 6.)

Naar derfor Loven aabenbares for dem, og de blive belærte derom, da er det, at de ville blive holdte ansvarlige. Dersom de modtage det, ville deres Slægtninge og Venner, som forblive paa Jorden under Millenniet, maaske handle for dem, det er, de ville blive døbte til Syndernes Forladelse paa deres Vegne, og blive bekræftede som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke paa samme Maade, som det sker nu, thi der er kun en Herre, en Tro og en Daab, hvilken Lov er evig og uforanderlig og er derfor anvendelig paa de Døde saavelsom paa de Levende i alle Tidsaldre og Egne paa Jorden, og endnu mere, Ingen, som er bleven underkastet Synden og Dødens Magt som Følge af Dødeligheden, kan undvige denne Lov og blive frelst, thi den er Døren til Kristi Fold, i hvilken Ingen kan indkomme undtagen gjennem Døren. Saa stort og vigtigt er dette Arbejde, og saa nødvendigt er det for Menneskeslægtens Frelse baade de Levende og de Døde, at som Profeten Josef sagde, det vil optage hele Millenniet, for at det kan blive tilendebragt.

I Forbindelse med dette Værk staar det, der omtales angaaende Elias, Profeten, „Børnenes Hjerter skulle vendes til Fædrene og Fædrenes Hjerter til Børnene", og dersom dette ikke sker, vil hele Jorden blive slaaet med Ban. Guds Rige maa oprejses paa de samme Principer, som Kristus har aabenbaret, paa evig Sandheds Grundvold, og Jesus er selv Hovedhjørnestenen. Disse hellige og ophøjede Principer maa iagttages og æres i vort Levnet, paa det at vi kunne erholde en Ophøjelse med de Helliggjorte i Guds Rige.

Skjønheden af disse Principer er, at de ere sande, og den Tilfredshed, der udflyder af deres Annammelse, er, at den Kundskab, vi erholde, overbeviser os om denne Fakt.

Vi have ikke fæstet Tro til en Fabel, ejheller en snedig lagt Plan, men vi ere blevne ledede ind i Sandheden, idet vi have Kristus som vort Hoved, vor Forløber, vor store Ypperstepræst og Konge. Det er sandt, der er sammenlignelsesvis kun Faa, der anerkjende deres undersaatlige Forhold til ham, og der er mange af disse, der tilsyneladende ikke indse og fatte Vigtigheden og den bindende Karakter af deres Pagt eller Troskabsed. Dette er storligen at beklage, ikke fordi den loyale og trofaste Undersaat vil miste Noget som en Følge deraf, men fordi de, som undlade at anstrenge sig i hans Sag, ville komme til at lide Tabet, et Tab, som de nu ikke ere istand til at bedømme. Det er virkelig sørgeligt, at Nogen skulde være ligegyldige for denne fremfor alt Andet væsentlige Sag. Hvo er der af dem, som have været eller nu ere forbundne med denne Kirke, der ikke have følt den Hellig-Aands Kraft og i et vist Maal erfaret Aandens Indvirkning gjennem den Kundskab, som den meddeler. Dette Spørgsmaal vil møde os Alle, dem, som vende sig bort fra Sandheden, og dem, som ere og ville forblive ligegyldige for Zions Sag saavelsom de Trofaste, naar vi skulle fremstaa for Guds Skranke for at gjøre Regnskab for vore Gjerninger i Kjødet.

Den Hellig-Aand er en Personlighed, der handler i Kristi Sted. Lige førend den opstandne Forløser forlod Jorden, befalede han sine Disciple at tøve i Jerusalem, indtil de bleve iførte med Kraft fra det Høje. De gjorde saa, og efter Løfte kom Trøsteren, medens de vare forsamlede, og fyldte deres Hjerter med usigelig Glæde, saa at de talede i Tungemaal og profeterede; og dette hellige Væ-

sens inspirerende Indflydelse fulgte dem i alle deres Tjenester og Pligter og dygtiggjorde dem til at udføre den store Mission, hvortil de vare blevne kaldede af Frelseren. Vi underrettes om, at ved en vis Lejlighed, medens de vare beskjæftigede med at prædike, bleve mange af dem, som hørte dem, overbeviste om Guddommeligheden af deres Kaldelse og udraabte og sagde: „I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gjøre?" De bleve ikke sagde at sætte sig paa Naadesstolen*), for at blive bedet for, eller at tro paa Jesus, thi de troede allerede og vare overbeviste; men Petrus sagde til dem: Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." Den Hellig-Aands Kaldelse er at oplyse Folkets Sind med Hensyn til Guds Ting, ved deres Omvendelse overbevise dem om, at de have gjort Faderens Vilje, og at være et blivende Vidnesbyrd i dem som en Ledsager gjennem Livet, handlende som den visse og sikre Vejleder ind i al Sandhed, og fyldende dem Dag for Dag med Fryd og Glæde, med en Tilbøjelighed til at gjøre Godt til alle Mennesker, hellere at lide end at gjøre Uret, at være venlige og barmhjertige, langmodige og kjærlige. Alle, som besidde denne uvurderlige Gave, denne kostelige Perle, have en vedvarende Tørst efter Retfærdighed. Uden den Hellig-Aands Bistand kan ingen Dødelig vandre paa den snevre og trange Vej, idet de ere ude af Stand til at skjelne Ret fra Uret, det Ægte fra det Uægte, saa lig hinanden kan det blive fremstillet. Derfor er det nødvendigt for de Sidste-Dages Hellige at leve et rent og oprigtigt Levnet, saa at denne Aand stedse kan bo hos dem; thi den kan kun besiddes ved Retfærdighedens Princip. Jeg kan ikke erholde den for Eder eller I for mig, Enhver maa staa for sig selv, enten de ere af høj eller ringe Fødsel, lærde eller ulærde, og det er et Privilegium, der er lige for Alle, at blive Deltagere heri.

Jeg veed, at Gud lever, og at han har aabenbaret sig. Jeg veed, at den Hellig-Aand er bleven meddelt til Menneskenes Børn, og at Evangeliet er blevet gjengivet til Jordens Beboere i dets Fylde. Jeg veed, at det hellige Præstedømme, hvilket er Guds Kraft, udsendt til Menneskene, er blevet gjengivet til Jorden. Jeg veed, at Gud har udfriet sit Folk, og at han vil vedblive at udfri os og lede os paa hans egen forunderlige Maade fra Sejr til Sejr, indtil Sandhed og Retfærdighed vinder Overherredømmet paa denne hans Jord, forsaavidt som vi forblive tro til ham og til hinanden.

Det Spørgsmaal kan opstaa i Manges Sind: „Hvorledes veed Du disse Ting?" Maaske jeg kan, ialtfald tildels, besvare dette Spørgsmaal med et andet: „Hvoraf veed Barnet eller det unge Menneske strax, naar det udfører den første slette Handling i dets Liv?" Er der ikke indeni ham en Samvittighed, en Bevidsthed om Ret og Uret? Dette er en Del af Guddommen, som lyser for Enhver, der bliver født til Verden, som handler som en Paaminder til Hjertet og Sjælen og aldrig undlader at indpræge i Sindet en ufejlbar Følelse af Ret og Uret.

Denne samme Gnist af Guddommen, denne Paaminder, der taler paa en Maade, som ikke kan misforstaaes, til Barnets Sind, bebrejdende det for dets Uret, vil i ligesaa umiskjendeligt Sprog tale bifaldende om gode og retfærdige Gjerninger. Derfor veed jeg, hvad jeg forkynder, at være sandt, fordi min Samvittighed bifalder min Lydighed til Evangeliets Fordringer, denne indvortes Paa-

*) Skik iblandt Methodisterne. Red.

minder vidner for min Aand, at jeg gjør Ret ved at vise denne Lydighed, og giver mig den selvsamme Forsikring ved Udførelsen af alle andre Pligter, hvadenten jeg administrerer i en Ældstes Embede eller udfører de Pligter, jeg skylder Samfundet som et Individ.

Er dette den eneste Maade? Nej, jeg veed det ved Øjets Syn, ved Ørets Hørelse og ved Hjertets Følelse. Jeg veed, at „Mormonismen" er sand, fordi dens Frugter ere sande og gode. Vor Religions Frugter kunne sees og høres, og dens Indflydelse kan føles. For Exempel, her er en Broder, som ikke tager Herrens Navn forfængeligt, han stjæler ikke, lyver ikke, begaar ikke Utugt, ejheller vilde han bære falsk Vidnesbyrd mod sin Næste; han ærer sine Forældre, og søger at gjøre mod Andre, hvad han ønsker de skulle gjøre mod ham; han bærer Aandens Frugter, hvilken han har erholdt formedelst hans Lydighed til Evangeliet, og disse Frugter ere „Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Tro, Ydmyghed og Maadehold; hans Indflydelse er god, og Du veed, at han hvr drukket af den rene Kilde, at han har samlet sine Figen fra Figentræet, thi dersom det var anderledes, da vilde hans Handlinger, Frugterne af hans Liv, være af en modsat Beskaffenhed. Endmere, denne ufejlbarlige Forsikring, der udspringer fra at vise Lydighed til og praktisere det evige Livs Principer bliver vedvarende bekræftet saa at sige ved „Linie paa Linie og Bud paa Bud" igjennem den Hellig-Aands Aabenbaringer, der ere en vedvarende og ufejlbar Strøm af Intelligence, af Glæde og Lykke, dragende Den, som besidder den, nærmere til Gud, og vil sluttelig bringe ham til at fremstaa lig hans Skaber.

Det er Daaren, som har sagt i sit Hjerte: „Der er ingen Gud," og det vilde i Sandhed være et svagt og daareagtigt Sind, der vilde være tilfreds uden at kjende udenfor al Tvivl hans Religions Ophav og Kilde, naar Lejligheden til at erhverve sig denne Kundskab tilbydes ham.

Jeg veed, at min Religions Frugter ere gode, de ere gjennemstrømmede af Himlens Sødme og meddele Sandhed og Liv til Sjælen, og jeg veed, at Gud, Himlens og Jordens Skaber, er dens Ophav. Ingen behøver at undre sig over, om disse Ting ere sande eller ikke, thi Alle kunne vide for sig selv, Alle kunne erholde af Vintræets Frugter og spise og leve; Alle kunne drikke af den evige Kilde og tørste efter Mere. Disse Ting forkynder jeg Eder at være sande og trofaste. Jeg har været bekjendt med dem fra min Ungdom, og har følt deres Indflydelse fra min Barndom. Jeg har seet Virkningerne af deres Modsætning og veed, hvorom jeg taler. Jeg kan ikke fornægte disse Ting, ejheller kan Nogen, som nogensinde har kjendt dem, selv om han apostaserer fra dem, uden at fornægte sig selv og sin Gud.

Den, som annammer, hvad der kaldes „Mormonisme", men hvilket i Virkeligheden er Guds Søns Evangelium, og lever efter dens Forskrifter, vil aldrig stjæle eller lyve, han vil aldrig vanære sine Forældre eller foragte sine fattigere Brødre, han vil aldrig, nej aldrig, tale imod Herrens Udvalgte, ejheller skamme sig ved at vedkjende sig sin Gud, hvem han skylder Underdanighed og Taknemlighed nu og for bestandig, han vil aldrig gjøre en uhæderlig Gjerning, eller undlade at anerkjende Gud i alle Ting, ejheller vil han undlade at vise ubetinget Lydighed til Guds Aabenbaringer, vedrørende eller anvendelige paa ham. Det er sandt, at Menneskene ofte tage fejl, og

tidt staa tilbage formedelst deres faldne Natur, men Frelsens System er fuldkomment. Jesus, Faderens Enbaarne, i hvem der ikke fandtes Svig, er dens Ophav, han er en Rettesnor for hele Verden og vil være for bestandig. Han havde Magt til at nedlægge sit Liv og tage det igjen, og dersom vi ubrødeligt holde dette Evangeliums Pagter og forblive trofaste og sande indtil Enden, ville vi ogsaa i hans Navn og formedelst hans forløsende Blod have Magt til i belejlig Tid at opstaa med disse vore Legemer, efterat de have været overgivne til Jorden.

Lad os da, mine Brødre og Søstre, være tapre i Sandheden og vedblive i Retskaffenhed for Gud og vore Brødre i al vor Ringhed, paa det vi tilsidst maa komme til Kundskab om Gud og den, han udsendte, Jesum Kristum, hvilket er det evige Liv, det er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Oldtidsminder i Amerika.

Amerikanske Kobberminer. I den svenske geologiske Forening gav for nogen Tid siden Hr. Th. Nordstrøm en Meddelelse om Forekomsten af gediegent Kobber ved Øvresøen i Nordamerika. Allerede i den forhistoriske Tid have talrige Kobberminer været bearbejdede her, og det i saadant Omfang, at samtlige de Minearbejder, som da ere blevne foretagne, i vore Dage med vor Tids bedste Mineredskaber efter en opstillet Beregning vilde kræve en Arbejdsstyrke af 100,000 Mand i 50 Aar. Med Hensyn til Tiden, da disse Arbejder ere blevne udførte, har man nogen Vejledning dels i de i Gruberne gjorte Fund af Hamre af Sten samt Pile og andre Redskaber af Kobber, dels ogsaa i Forekomsten af meget gamle Træer, der for Tiden voxe ligesaa kraftige paa de opkastede Jorddynger fra Gruberne som i de tilgrændsende Skove. Siden hin Tid var Minedriften her kommen til at ligge ganske hen, indtil en fransk Jesuit i 1636 uden Vejledning af nogensomhelst Tradition blandt de Indfødte atter opdagede Øvresøens rige Kobberlejer. Fvr Tiden foregaar Minedriften her med sædvanlig amerikansk Energi. Saaledes leverer en eneste Grube aarlig indtil 13,000 Tons Kobber. Hvor lønnende dette Arbejde er, vil skjønnes deraf, at man har truffet Kobberet i Masser, som ikke sjeldent have en Størrelse af 50 til 250 Tons og undtagelsesvis ere naaede op til 600 Tons, hvorfor ogsaa Kobberet, som sælges herfra til en Pris af 22 Cents pr. Pd., ikke koster mere end det Halve i Arbejdsomkostnlnger. Der synes ikke at være nogen Fare for, at Kobberforraadet skal ophøre i den nærmeste Fremtid.

Indvielse af Templet i St. George.

(Telegram til Salt Lake City.)

St. George, den 2den Januar 1877. — Værelserne i Grunden og den underste Etage af Templet bleve indviede igaar Eftermiddags Kl. 1. Ældste Wilford Woodruff opsendte Indvielsesbønnen for Døbefonthallen og Grunden, Ældste Erastus Snow for den første, store Sal og Ældste Brigham Young, jun. for Beseglingsværelserne. Præsident B. Young talte omtrent femogtyve Minutter m'd stor Kraft og Virkning. Tolvhundrede og tredive Personer vare tilstede, hvoriblandt de fleste af Biskopperne og de præsiderende Ældste i de tilstødende Settlementer.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Opbyggelsen af Templer.

Iblandt alle de mærkværdige Karaktertræk, som den hellige Historie frembyde, er der sandsynligvis ingen, der mere fængsler vore Følelser, eller hvorpaa vi skue tilbage med mere særegen Interesse, end Forberedelserne til, Bygningen af, og den sluttelige Indvielse til den Almægtige af det i Historien saa berømte Salomons Tempel. Med Hensyn til, hvor længe Jakobs Efterkommere havde denne Bygnings Opførelse for Øje, eller hvor mange de byggede førend dette, ere Optegnelserne tildels tavse; men at de dog førend dette byggede, hvad der kaldtes et Tempel, fremgaar tydeligt af 1. Samuels Bog 1, 9; og vi kunne næsten slutte, at de nøde alle de Velsignelser, som tilhører et Tempel, endog medens de vare i Ægypten. (Se 2. Sam. 7, 6.) I alle Tilfælde kan der ingen Tvivl være om, at med forøget national Betydning, forøget national Velstand og almindelig Fred, de vilde være tilbøjelige til engang at fryde sig ved (selv om de kun tilskyndedes af Taknemlighed) en Bygning, der i Storhed skulde overgaa alle, der havde været førend den, og en, hvori de kunde finde et passende Hvilested for „Pagtens Ark", denne Ark, der, kommende ned fra Fortiden, knyttede dem til deres store Lovgiver og Leder, Moses, og til samme Tid indeholdt indenfor dens hellige Gjemme „Pagtens Tavler, en Guld Krukke med Manna og Aarons blomstrende Stav." (Ebr. 9, 4.) Israeliterne vare saa meget mere tilbøjelige hertil, fordi disse Symboler eller Gjenstande vare de stedse tilstedeværende Vidner om disse underfulde Tilkjendegivelser af guddommelig Interesse og guddommelig Indblanding, der karakteriserede deres Historie baade før og efter deres Udfrielse; der ikke alene erindrede dem om den Tid, da de maatte lave Mursten under deres Tugtemestre i Ægypter, men ogsaa om den efterfølgende, da de bleve frie Mænd og Ørkenens Borgere; ikke alene om den mærkværdige Kappestrid mellem Moses og Aaron og de ægyptiske Troldmænd, men ogsaa da de fraadende Bølger bruste hen over deres fnysende Fjender; ikke alene om den Tid, da de knurrende stode for deres Ledere, begrædende Ægyptens Kjødgryder, men ogsaa da Mannaen bedækkede Jorden, og de aade „Brød fra Himlen"; ikke blot, da de vare nærved at dø af Tørst, men ogsaa da Moses slog Horebs Klippe, og de drak og levede; ikke alene om den Tid, da de i Galskab og Oprørskhed dandsede om den Guldkalv, de havde gjort, men ogsaa da de ydmygede og bragte til Underkastelse ved Sinajs Torden og Lynild gjorde en Pagt og erklærede: „Alt, hvad Herren har befalet os, ville vi gjøre." Disse og tusinde andre Erindringer fra det Forbigangne knyttede sig til „Pagtens Ark". Intet Under, at saa hellig en Gjenstand, der vidnede om 500 Aars bevægede Historie og underfulde Forbindelser, tilsidst skulde fordre et Hvilested, et saadant, som i Enkeltheberne blev aabenbaret til den store Konge og hans (i nogle Henseender) endnu større Søn.

Men der var en dybere Hensigt forbunden med Bygningen af dette Tempel end blot som et Forvaringssted for Arken; det indbefattede tillige det levitiske eller aaroniske Præstedømmes Tjeneste, Ofringer og Jehovahs Dyrkelse; og efterdi Halvfjerdsindstyve og Ældste høre til det melkisedekske Præstedømme, er det muligt, at de ogsaa forrettede Tjeneste der, omendskjøndt Skrifterne tie med Hensyn til dette Punkt, eller kun give ubetydelige Oplysninger. (Se 4 Mose Bog 11 Kap. 16, 24—25.) Den Almægtige havde gjort Forfædrene af dette nu store Folk Modtagere af hans Forjættelser, og det melkisedekske Præstedømme blev skjænket til dem; han gjorde dem meddelagtige i Evangeliet; de vare blevne „døbte til Moses i Skyen og i Havet", og dersom de kunde have modtaget det, vilde Guds Rige være blevet oprettet iblandt dem; men de vare oprørske og bleve i deres Efterkommere indbildske, stolte og haardnakkede, istedetfor Evangeliets Ordinancer traadte Loven, der „Intet kunde fuldkomme." (Ebr. 7, 19.) „Loven blev føjet til for Overtrædelsers Skyld, indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjældte," og var kun bestemt til at være „en Tugtemester for at bringe dem (Israel) til Kristum." (Gal. 3, 19, 25.) Vi blive i Virkeligheden underrettede om, at under den Pagt, der blev gjort med Abraham, „hvilken blev stadfæstet af Gud om Kristo," levede Israel omtrent fire hundrede og tredive Aar. (Gal. 3, 17.) Desuagtet ihukom Herren altid sine Forjættelser, og naar Folket vendte sig til ham, bleve de overordentlig velsignede og havde Lykke og Held.

Efterat Moses var gaaet bort, blev den direkte Myndighed og Præstedømme tildels bortdraget fra Folket. Vel sandt, at Josva forblev trofast og af Moses ordineredes til en Leder for Israel; desuagtet var han og Kaleb de eneste, der af den mægtige Skare, som gjennemvandrede det røde Hav, der tillodes at indkomme i det forjættede Land. Vi vide, at Herren var med dem ved deres Fjenders Uddrivelse og Undertrykkelse, og sluttelig indsatte dem i dette Forjættelsens Land, og saalænge som de tjente Herren, vare de uovervindelige; men naar de vare ulydige og tjente Afguderne, bleve de underkastede Tugtelse og Undertrykkelse. Under Dommernes Regjering stod deres Velstand og Held nøjagtig i Forhold til deres Tro paa og Lydighed til Lovens Bud; saa at naar de efterfulgte Profeternes og de Ældstes Raad, bleve de aldrig undertrykkede af de Nationer, som omgav dem. De fyrretyve lykkelige Aar under Isaj Søn befæstede dem som en Nation, og han havde ogsaa besluttet Opbyggelsen af et „Hus" til Herrens Navn, men David var en Krigens Mand og havde udgydt meget Blod, ikke at han syndede ved at adlyde den Almægtiges Befalinger, men som i Sagen med Urias, det var i Særdeleshed Udgydelsen af uskyldigt Blod, der udelukkede ham fra at udføre sin Plan, som den blev given til Nathan, Profeten; men Herren lovede, at den skulde blive fuldført af hans Søn, og saa skete det, og Salomon havde i Overflødighed af de Skatte, som David, hans Fader, havde beredet, af tilhuggede Stene, Jern, Messing og Cedertræ, og ligeledes et hundrede tusinde Talenter af Guld (omtrent 100 Mill. Kroner, med en Produktionsevne langt større end nu), og tusind tusinde Talenter af Sølv (eller omtrent 100 Mill. Kroner ligesom det foregaaende), med dygtige Arbejdere uden Tal, og en Plan, som blev ham indgiven af Aanden, samt Bistand af Israels Titusinder og de mangfoldige Skarer, der vare skatskyldige til dem. Templet var otte Aar under Bygning; det kunde vel siges at have været lille i Størrelse (150— 105 Fod), men det var dog ophøjet, pragtfuldt og storartet, formedelst dets Prydelser, dets Materialier,

dets Rigdomme og kostelige Stene og ligeledes formedelst dets Indhold; det indeholdt ikke alene „Tabernaklet“, som Moses byggede, og „Pagtens Ark“ med dens Skatte, men tillige Urim og Thummim, ved Hjælp af hvilke Præstedømmet adspurgte den Almægtige (alle disse Ting vare af ufatterlig Værdi), og endnu mere, det havde den synlige Sky, der hvilede over Naadestolen, og dets Altere bedækkedes af den hastige Ild fra Himlen, der fortærede Ofrene, idet Gud ved sin Nærværelse og Kraft tilkjendegav sin Antagelse af Bygningen og hans Hensyn til Salomon og Israel, hans Folk.

Vi kunne læse om denne vidunderlige Bygning og drømme om dens hellige Forgaarde; hvo kan udtænke det Allerhelligstes Herlighed og tænke paa Naadestolen og de den overskyggende Cherubim; hvo kan tælle hine hellige Kar og Redskaber i uendelig Mangfoldighed; hvo kan tænke paa Kobberhavet og de tolv bærende Oxer; hvo kan dvæle ved Beskrivelsen over dens Borde, Lysestager, Lamper, Bækkener, Granatæbler, Palmetræer og Kjæder, uden at overvældes af Forbavselse over den overordentlige Rigdom i Forziringen, der synes at bringe al arkitektonisk Pragt i baade ældre og nyere Tider til at svinde hen i Ubetydelighed. Hvo kan fortælle os om de uhyre Forberedelser for den sluttelige Indvielse af saa prægtig en Bygning, Ledelsen af Sangernes Skarer med deres Kor og Basunblæsere, Alle klædte i hvide. linnede Kjortler, dannende en underfuld Kontrast til det rige Arbejde af Purpur, Lyserødt og Blaat; Højpræsterne og de medtjenende Præsters Klædedragts Herlighed; den opstigende Røgelse og duftende Luft; Kong Salomon og hans talrige Følge, Basunblæserne, hundrede og tyve i Tallet og deres Enighed med Sangerne, derefter Nedvalingen af Skyen, saa at Præsterne „ikke kunde staa at tjene for Skyen, thi Herrens Herlighed fyldte Huset.“ (2. Kong. 8; 11.) Derefter den store Bøn, der opsendtes af Kongen fra en Kobberforhøjning, han havde ladet gjøre, idet han anraabte den Almægtige om at antage Folkets Offer, at velsigne dem i deres Administrationer deri, at høre deres Bønner, antage deres Omvendelse og tilgive dem deres Synder, og da Salomon sluttede, kom Ild ned fra Himlen som Vidne derpaa og fortærede Brændoffret indtil Herrens Herlighed atter fyldte Huset. Kan vi, kan Kristenheden læse disse Ting fra Søndag til Søndag, have de levende Vidner (Judæ Sæd) iblandt os, og aldrig spørge: „Hvorfor al denne Pomp og disse Ceremonier?“ „Hvorfor ere saadanne Tilkjendegivelser fra Herren som disse for stedse ophørte? Og tør Menneskene tænke paa en Gjenoplivelse af disse fordums Herligheder? Vil nogensinde et andet Tempel staa paa Jorden, i hvilket Præstedømmet skal tjene, og Skyen til Tegn paa Antagelse og Nærværelse hvile over det? O Kristenhed! hvor ere Eders Øine tilslørede og Eders Forstand formørket! Faa er der kun, som tro, „at den Herre, som I søge, skal pludselig komme til sit Tempel“, og der er endnu færre, som vide, naar og hvor dette Tempel skal bygges. Mange tro, at „Salomon gjorde Sølvet i Jerusalem som Stenene og Cedertræer som Morbærtræer paa Sletterne,“ men Faa vide, „at en Større end Salomon er her,“ at Præstedømmet atter finder et Opholdssted iblandt Menneskene, og at et Folk er isærd med at berede sig, saa at naar Frelseren Jesus Kristus kommer, han kan have et Sted „at hvile sit Hoved“, endog et Tempel, Aabenbaringens Afkom, og da „skal Herren skabe over enhver Bolig paa Zions Bjerg og dens Forsamlinger en Sky og Røg om Dagen og en skinnende Ildslue om Natten.“ (Fortsættes.)

Korrespondance.

Amerika.

St. George, Washington Co., Utah, den 28de December 1876.

Biskop O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder.

Jeg modtog Deres Brev af 22de forrige Maaned, og er glad ved at høre, at det gaar Dem vel. Maa Guds Velsignelse ledsage Dem i alle Deres Bestræbelser for at opbygge hans Rige. De er rig paa gode Gjerninger og jeg er glad ved, at De har en Lejlighed til at arbejde i Adspredelsen for en lille Tid, det vil være en Hvile for Dem og en Velsignelse for de Hellige og Deres Fædreland og hele den skandinaviske Mission. Jeg læste Deres Brev for min Fader, og han var fornøjet ved at høre fra Dem, han kaldte Deres Epistel til ham et godt Brev og var vel tilfreds med Aanden deraf.

Jeg er glad ved, at De vedbliver at tillægge Nogle til Kirken, og maa Værket vedblive at spredes og forøges, indtil Evangeliet er prædiket til enhver Søn og Datter af Adam. Jeg er her med Fader, der har maattet holde sit Værelse i tyve Dage paa Grund af Rheumatisme i hans Fødder, og var ude for første Gang Juledag og besøgte Templet. Hans almindelige Helbred er ellers god, men hans Nattero forstyrres af Smerter i Fødderne.

Mænd og Kvinder arbejde nu i Templet med at lægge Tæpper, opstille Skillerum, nedlægge Vandrør for varmt Vand til Døbefonten og med at gjøre Forberedelser til at indvie Fonten og de nedre Værelser paa Nytaarsdag, da vi forvente at begynde at arbejde. Udentvivl vil Djævelen rase, men Værket maa gaa fremad og opad.

Vejret her er prægtigt. Himlen skjøn og klar, Jorden tør og behagelig at betræde. Solen skinner klart og varmt. Træernes Knopper se ud, som om de vilde springe ud om en Uge eller to; i Virkeligheden er enhver Ting skjøn og smilende. Templet er storartet. Fra Jorden og op til Sokkelen Efterligning af Granit, det Øvrige er skinnende hvidt lige op til Taarnspirets forgyldte Kugle. Hvor naadig har Gud ikke været imod os, at vi nu kunne skue saa skjøn en Bygning og næsten færdig, beredt til Tjeneste for vor Gud.

Det var tilfredsstillende at høre om Deres Hustrues sikre Ankomst, og vi haabe, at hun vil gjenvinde sit Helbred og gjøre Godt iblandt Folket. Fader sender en venlig Hilsen. Hils fra mig alle Brødrene og de Hellige. Maa Gud velsigne Dem og give Dem Held i alle Deres Foretagender.

Brigham Young, jun.

Bear River City, den 3die Jan. 1877.

Præs. O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder.

Indlagt sender jeg Dem 2 Dls, for hvilket Beløb behag at sende mig 1 Kopi af Sk. Stjerne eller med andre Ord til Fortsættelsen af min Subskription.

Da det nye Aar nu er indtraadt, ønsker jeg Dem et glædeligt „Nytaar" og meget Held og Lykke i deres Mission. Sløret hviler endnu over de Scener, som det nye Aar vil fremvise, medens Alle med ængstelige Blikke skue Fremtiden imøde. Med hver Dag tiltager Spændingen mellem de to store Partier, hvori Amerika nu er delt, og Spørgsmaalet

om hvem af dem, der skal gaa af med Sejren og saa den af dem forønskede Præsident indsat, bliver stedse mere brændende. Kun de Hellige ere rolige og imødese den Dag, da Ørnene skulle rives, og Unionens stjernebestrøede Banner plettes med Blod i dets Folder. Det er Dem formodentlig bekjendt, at mange danske Missionærer i sidste Konference bleve kaldede til at gaa til Staterne, saa at vore mange derboende Landsmænd kunne høre den advarende Røst i deres Modersmaal i et fremmed Land. Overalt her hjemme bliver der givet de Hellige det Raad at opsamle Hvede, thi, naar den Dag kommer, at hver den, som ikke vil gribe Sværdet imod sin Nabo, vil have til at fly til Zion for Sikkerhed, da ville de være afhængige af dette Folk for deres Livs Fornødenheder. En Biskop sagde her forrige Søndag, at paa hans Rejser igjennem Territoriet bemærkede han, at Højene paa mange Steder vare næsten sorte af Kreaturer, og Herrens Haand var i dette. Folket er i mange Aar blevet tilraabet at opsamle Hvede, men kun Faa have adlydt, medens det synes, at hver Mands Hjerte ømmedes over hans Kreaturer, saa at de bleve sparede, og om Tiden skulde komme, at Brødstoffet skulde blive knapt, var der et Forraad i Baghaand — Kjødet. Her begyndes at træffes Forberedelser til Bygningen af et Tempel i Logan for de nordlige Distrikter i Territoriet. I Egnen omkring Saltsøen har der i Efteraaret hersket en usædvanlig Taage for omtrent to Uger. Da Taagen lettede, faldt der ca. 10 Tommer Sne og Luften klarede. Nu har Taagen atter indfundet sig, og man venter den samme Scene fornyet. Folket her er meget velsignet i timelig Henseende, Midler forøge sig under alle Hænder, og jeg var tilfreds at jeg kunde sige, at vor Nidkjærhed for Herrens Værk tiltog i samme Forhold.

De, og alle de Hellige, som kjende mig, er kjærligt hilset fra

Deres forbundne
N. P. Petersen.

En Sammenkomst af Enker.

(Fra „Womans Exponent".)

I den 16de Ward i Salt Lake City fandt forrige Aar en Sammenkomst af Enker Sted. Den aabnedes med Sang og Bøn. Biskop Kesler stod derefter op og gjorde nogle Bemærkninger, idet han udtrykte sin Tilfredshed med at være samlet med et Selskab af denne Art. Følgende er et Uddrag af hans Tale. De Tilstedeværende ere alle, med en eller to Undtagelser, Enker, men desuagtet er der ikke mere end Halvdelen af dem, der bo i min Ward. Jeg har aldrig tidligere mødt ved en saadan Lejlighed og det bringer mange Tanker og Betragtninger paa mit Sind. Mange af disse Søstres Ægtefæller have staaet ved min Side og arbejdet for Zions Sag. Herren har et stort Værk at udføre i denne Husholdning, og det var et mægtigt Værk, hvortil han kaldede Josef Smith. Disse Søstres Mænd anvendte, medens de levede, en Del af deres Liv paa denne Gjerning. Gud har oprettet sit Rige, som Daniel saa, og de Oprigtige blive indsamlede fra alle Dele af Jorden, og stort er det Værk, der skal udføres med Hensyn til vore Døde. De Ugudelige ville forgaa og blive borttagne fra Jorden; nogle af dem ere vore Slægtninge efter Kjødet, og de kunne ikke komme ud af Fængslet, førend de

have „betalt den sidste Hvid." Fra en Side betragtet, kan det forekomme os at være haardt, men dersom vi betragte det i et andet Lys, er det alt ret. I Noahs Dage vilde Folket ikke annamme Evangeliet og bleve ødelagte; men Jesus gik og prædikede for dem i Fængslet eller Forvaringsstedet, visende os, at der er en Lejlighed til at opnaa Tilgivelse efter Døden, forudsat at den utilgivelige Synd ikke er blevet begaaet. Vi kunne ogsaa blive døbte for vore Slægtninge, forsaavidt som vi kunne erholde vort Slægtregister, og der vil blive et stort Arbejde udført under Millenniet. Og, mine Søstre, Eders Mænd ere gaaede for at udføre en Del af dette Værk. Broder Brigham har sagt, at naar Templet er bygget, ville Engle komme til det og bringe Navnene paa dem, der ønske, at vi skulle lade os døbe for dem; da ville vi vide, hvo der ere villige til at adlyde Evangeliet, og vi skulle i Virkelighed blive „Frelsere paa Zions Bjerg." Hvilken Velsignelse det er, at vi have det Privilegium at kunne opnaa celestial Herlighed. Alle ville ikke opnaa dette, fordi de ikke ville antage Betingelserne, men Alle ville blive belønnede efter deres Gjerninger.

Jeg glæder mig, at den Dag er kommet, da Lamaniterne ville adlyde Evangeliet; og jeg haaber, at den Dag vil snart komme, da vore Fjender ikke vil have Magt over de Hellige.

Vi ere tilsammen idag for at have en selskabelig Sammenkomst og blive belærte. Vi bringe alle en Indflydelse med os, hvorhen vi end gaa, enten god eller ond, og vi skulde som Guds Hellige sætte et Exempel i alle Ting, opbygge de Nedbøjede og trøste de Sørgende; det er vor Pligt at gjøre det, og ikke søge at nedrive hinanden og da trampe paa de Svage og Faldne. Jeg kan til en vis Grad indse vor Stilling og Omgivelser; de onde Aander søge at lede os bort fra den lige og snævre Sti og lokke os bort fra vore Pligter, og de ville vedblive at gjøre saaledes, indtil vi ere prøvede, ligesom Abraham blev; han blev prøvet saa nær, som det var muligt for Dødelige at udholde; er mon nogen af os bleven prøvet i Lighed med ham. Frelseren blev prøvet, han gjennemgik de mest prøvende Scener og Lidelser, han var en Vandrer paa Jorden og gjennemgik disse Prøver i Fattigdom; men, som Paulus sagde: „Haabe vi alene paa dette Liv, da ere vi de Elendigste iblandt Menneskene." Vi ere blevne forkastede iblandt Verden, men Herren har været med os og vil vedblive dermed, dersom vi ere trofaste. Mange af Eder, Søstre, ville snart have til at gaa igjennem Sløret og møde Eders Mænd, hvilket glædeligt Møde vil det ikke være.

Herren er meget naadig imod os og overseer mange af vore Svagheder; og den bedste Vej for os er at være varagtige i Bøn og gjøre vor Pligt i alle Ting baade imod Levende og Døde. Guds Straffedomme ere ved at udgydes over Nationerne, I ville kunne fatte dette, naar I blot læse Avisernes Beretninger; der vil ske mange store Ting i dette Aar og de ville blive værre og værre; men vi skulle glæde sig, thi Guds Værk skrider fremad, og de Retfærdige ville gaa frem og bygge et Tempel for Herren og hans Herlighed vil hvile over det, thi det har han forjættet. I Enker kunne maaske spørge, hvad I kunne gjøre? I kunne berede Eder for at møde Eders Mænd hinsides Sløret, og lade Guds Vilje være Eders Vilje, vi ville have til at gjøre dette, førend vi kunne komme i hans Nærværelse. Bed, som Frelseren bad, han bad og græd tillige. Kald Eders Familier sammen til Bøn, hold Sabbathen hellig og tal ikke ilde om Eders

Naboer. Vi have alle Fejler, men i Evangeliet er der Lægedom for ethvert Onde. Hold Visdomsordet og iagttag Eders Pligter idag, og lad ikke Solen gaa ned, førend I have opfyldt Edees daglige Pligter, paa den Maade ville vi blive frelste hver Dag.

Jeg opfordrer Eder indtrængende til at gjøre disse Ting, saa at I kunne gjense Eders Mænd og møde Eders Fader i Himlen. Dette er mit bedste Ønske for Eder i Jesu Navn. Amen.

Br. Riser sagde: „Jeg er glad ved at mødes sammen med Eder ved denne Lejlighed. Det er vort Privilegium ofte at mødes tilsammen, thi der er mange Ting vi behøve at blive paamindede om, som ellers muligen kunde forglemmes; og vort Syn vil udvides, dersom vi leve i Evangeliets Aands Lys. Der staar en Krists nær for Døren og Menneskenes Hjerter begynde at betages af Frygt, Verden vil snart være gaaet til Ugudeligheds yderste Rand, og dersom vi ikke ere trofaste, ville vi ikke være beredte for, hvad der kommer. Han omtalte derefter mange af de Erfaringer, han havde gjort, baade før og efter at han annammede Evangeliet, og bar et trofast Vidnesbyrd om dets dets Sandhed, og Helbredelsesgaven, som han ofte havde seet tilkjendegivet, og udtalte, at han aldrig havde fortrydt det Skridt, han gjorde, da han annammede Evangeliet. Det evige Livs kostelige Pris er for de Hellige, og dersom vi, som ere her tilstede, følge den Vej, som vor Biskop nys har betegnet os, ville vi være istand til at møde vore trofaste Venner, der ere gaaede bort for os.

Jeg beder Gud velsigne Eder alle i Jesu Navn. Amen.

Taksigelse af Broder Riser.

Alle de Tilstedeværende deltog derefter i Forfriskninger, der i Overflødighed vare blevne tilberedte ved denne særegne Lejlighed, og den tilsammen tilbragte Tid udgjorde en meget behagelig Nydelse.

Settlementerne i Arizona.

(Fra „Arizona Citizen.")

Følgende med Hensyn til de Settlementer, der ere oprettede af Brødrene ved Little Colorado, er fra Pennen af Guvernør Safford, uddragne af Notitser gjorte paa en Rejse fra Camp Goodwin til dette Punkt: —

Efter tredive Miles Rejse over en jævn. græsbedækket Slette er endelig Horsehead Crossing ved Little Colorado naaet. Paa dette Punkt har en Mexikaner nedsat sig med sine Hjorde og har boet her for omtrent fem Aar. Ni Mile længere nede findes det første Settlement af Mormon Kolonien. Vi blev hele Natten i det første Settlement kaldet Obed.

Vi bleve venligt modtagne af Mr. George Lake, den ledende Mand eller Ældste i dette Settlement. Først betvivlede han, at Territoriets Guvernør vilde komme til dem i en almindelig Minearbejders Dragt, og arbejdende sig frem igjennem et saa raat og i Almindelighed ubeboet Land, men efterat de vare blevne tilfredsstillede med Hensyn til dette Punkt, ydede de i Overflødighed Alt, hvad de besad i Retning af Bekvemmeligheder, hvilket dette Folk gjør til alle Fremmede, som komme iblandt dem. Denne Koloni kom fra Utah og nedsatte sig i denne Dal sidste Marts. Den bestaar af omtrent

firehundrede Sjæle, Mænd, Kvinder og Børn. De have dannet fire Settlementer, en tværsover Floden fra Obed under Ledelse af Wm. C. Allen, to omtrent tyve Mile nedenfor og ved eller nærved Sunset Crossing, den ene under Ledelse af Lot Smith, den anden af Jesse Ballinger. De medbragte Vogne, Forspænd, Køer, Sædekorn og flere Maaneders Proviant, og begyndte strax at bygge Forter og Huse, udlægge Ledninger og Grøfter for kunstig Vanding og dyrke Jorden. Enhver af dem arbejder med Lyst og Vilje, idet de ledende Mænd stedse gaa i Spidsen. De have ingen Drivere iblandt sig, og det Arbejde, de have udrettet paa saa kort en Tid, er sandelig forbausende. Store Sten-Forter ere blevne byggede, solide Stenhuse rejste, store Dæmninger opførte og mange Mile af Grøfter til Vanding blevne gravede, ofte for lange Strækninger gjennem solide Klipper. De vare uheldige iaar, idet en af deres store Dæmninger blev bortskyllet. Denne Dæmning tvang Vandet ind i to Grøfter paa hver Side af Floden, enhver af dem omtrent fire Mile lang. Bruddet indtraf ligesom de vare ifærd med at begynde at vande, hvilket bevirkede et næsten fuldstændigt Tab af Sæden i de øvre Settlementer for dette Aar. Da jeg spurgte dem, om dette Uheld ikke gjorde dem mismodige, svarede de, ikke det Mindste, det gav dem Erfaring og Kundskab om, hvorledes de skulde vogte sig for saadanne Uheld i Fremtiden. De ere meget fornøjede med deres Settlementers Beliggenhed og sige, at Jordbundens og Klimaets Fordele langt overgaa Utahs. De have bygget en god Savmølle og sælge Tømmer for 10 Dls. pr. 1000 Fod. De have ligeledes en Melmølle, der kan føjes hertil, saasnart de have rejst tilstrækkelig Hvede, og have ligeledes isinde at oprette en Klædefabrik og en Vognfabrik i de første Aar. Fordelen af Overflødighed af haardt Træ nær ved Haanden vil sætte dem istand til at forsyne Arizona, Utah og Ny-Mexiko med Vogne af overlegen Kvalitet, eftersom Klimaet er varmt og tørt og Sammentrækningen af Træet vil være langt mindre end paa de Vogne, der forfærdiges i fugtigere Klima og indføres derfra. En god Kulaare er blevet fundet ikke femten Mile (engl.) fra deres Settlement. De forvente, at deres Antal til Foraaret vil voxe til to Tusinde, og eftersom Utah snart vil være fuldt, vil en vedvarende Strøm vedblive at flyde ind i Arizona, indtil alt vort ledige Land er optaget og opdyrket. Og dette bringer til os det Spørgsmaal, hvilken Indflydelse denne Indvandring vil have paa Arizonas Fremtid. Alle ere enige om, at vi trænge til en energisk, virksom, økonomisk og selvstændig Befolkning til at tage Besiddelse af Arizonas vidtstrakte, for nærværende uproduktive Landstrækninger. Denne Mormon Emigration opfylder alle de ovenfor nævnte Fordringer. Ingen Luxus existerer iblandt dem; de bruge ikke Kaffe, The, Tobak eller spirituøse Drikke og paastaa at nyde langt bedre Helbred som Følge af Ikke-Brugen af disse Ting. De omtales af de Nærmestboende som de venligste af Naboer, og alle Fremmede erholde en hjertelig Velkomst iblandt dem. De synes at være meget oprigtige og hengivne i deres religiøse Tro, og give Bevis paa deres Oprigtighed ved deres Selvfornægtelse ved at gaa fra Civilisationens Midtpunkter og gaa og bygge sig nye Hjem. De bekjende at grunde deres Tro paa og drage deres Inspiration fra Bibelens hellige Blade, og paastaa den gyldne Regel at være deres Rettesnor. Alt dette er vel, og paa dette skjønne Billede er der kun en mørk Plet, og det er deres Tro paa deres Ret til at have flere Hustruer. Fra en fri og aaben Samtale

med Mr. Lake forstaar jeg, at medens de tro dette at være ret, er dog kun de med et Enkelttal af Hustruer blevne valgte til at gaa til Arizona, og det er deres Hensigt for Fremtiden at vise fuldkommen Lydighed til alle vore Love. Da dette er Tilfældet, ser jeg ingen Grund til, hvorfor deres Indvandring ikke skulde velkommes og opmuntres af enhver sand Ven af Territoriet. Den unge Kolonis Helbred har været udmærket, hvilket de hovedsagelig tilskrive Fraværelsen af Doktor-Medicin iblandt dem, idet de i Sygdomstilfælde kun bruge saadanne Urter og Rødder, som de kunne finde. Der har fundet sytten Fødsler Sted siden deres Ankomst, og en gammel Dame fortalte mig med øjensynlig Tilfredshed, at det var kun en ringe Begyndelse til, hvad der kunde forventes at følge. De have en Mængde udmærket sundt udseende Børn, og Mødrene holde meget af at fremvise dem til Besøgende. De attraa meget at faa Skoler og ville paa engang bygge fire Skolehuse og organisere fire Skoledistrikter under Territoriets almindelige Skolelov. De beklage sig ikke over Uretfærdigheden af at betale Skatter iaar, men sige, at det har forvoldt dem alvorlige Ubehageligheder, idet de maatte sende nogle af deres Folk bort for at arbejde og tjene Penge, medens de højligen trængte til dem hjemme. Men Pengene vare blevne fortjente og lagde tilside, rede til at blive afsendte med den første sikre Lejlighed. Dette bringer mig til at tænke og fremsætte, at den forslidte Emigrant, der kommer hertil med sin Hustru og sine Børn forat berede sig et Hjem, og som før at sætte dette i Udførelse har forbrugt alle sine rede Penge, skulde idetmindste i det første Aar fritages for Skattebyrder. Der er flere blomstrende Settlementer ved Springerville og ved andre Punkter højere op ad Little Colorado, og med de store Fordele, som de frembyde for Agerbrug og Græsning, er denne Del bestemt til at blive en rig, velbefolket og fremadskridende Part af Territoriet.

Blandinger.

En skrækkelig Storm har hærget de vestindiske Øer og Florida. I Key Wests Havn kuldsejlede et Skib, og hele dets Mandskab druknede. Øen Kaya Sarga blev oversvømmet, og hele Befolkningen druknede i Bølgerne. Øens Befolkning talte omtrent 400 Mennesker.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.